

Ірина КЛОЧАНЮК,
студентка англійського відділення
факультету іноземних мов
(3 курс, 2015 рік)

Ніс поміж хмар

Ніс поміж хмар
на восьме небо
на хвилях райдужних
крізь час,
де Нюкта
бачилась з Еребом,
щоб вкотре
виконати вальс.

Нам Еос
на шляху світила,
допоки хитрий
Купідон
нам підрізав
потроху крила,
і руйнував
наш Пантеон.

До Геї-матінки
припавши,
Молили мойр
нитки не рвати.
Та не минучістю
Ананке
воліла за непослух
покарати.

Ерот закутий
у кайдани.
Атропос
уже ріже нить.
Цілунок,
звінчаний сльозами
навік обірветься
за мить...

У Раю нема пошти. А жаль...

У Раю нема пошти. А жаль...
Ми писали б туди безперервно.
Викладали б на аркуш печаль,
але там нема пошти. Напевно.

Заливали б конверта слізьми
і вкладали всередину душу,
щоб на хвилю відбути до тих,
за ким серце так плаче і тужить.

Відправляли б туди свої фото,
щоб ви знали що ми тепер інші.
Що й надалі у серці скорбота,
але ми вже на долю сильніші.

Описали б падіння і взлети,
хто і чого за час цей досяг.
І зі швидкістю міні-комети
лист долав би небачений шлях.

Ви б читали... Читали і сльози
заливали б спустошені хмари.
І коли наближалися б грози,
стало б ясно, що ви прочитали.

Ми ловили б краплини руками,
закривали заплакані очі
й уявляли що ви тут із нами
і обіймами душите мовчки.

Потім мчали додому на крилах
і писали словесні коди,
що без вас уже жити несла..
Та в Раю нема пошти. А шкода.

If only we could write to heaven

If only we could write to heaven
about this terrible pain.
If only we could count to seven
and break the invisible chain.

We would put our tears in a letter
and a couple of sorrowing thoughts.
And an angel would come a bit later
To deliver this letter "abroad".

You would read them and cry as we are
and the clouds would be full of tears.
Then, no matter how the distance is far,
with that rain you would be somewhere near.

We would catch little drops with a hand
and then hurry to write the next letter.
If only these mails could be sent
I'm sure, we would feel a bit better.

Важливо не чути, а слухати

Важливо не чути, а слухати,
і дивитися, а не бачити.
Вустами можна і не рухати –
а серцю ясно розтлумачити.

Очима можна і не плакати,
але торкати всіх глибин,
мовчанням голосно балакати
впродовж невимірних хвилин.

Руками можна не торкати,
та обіймати міцно-міцно.
Думками високо злітати
і залишатись в своїй клітці.

І можна сил не прикладати,
й нещадно збити когось з ніг.
Й безслів'ям можна дарувати
комусь печаль, а комусь сміх.

Можеш стояти просто так –
й минути сотні кілометрів.
І бути молодим в літах,
в душі ж - старим і майже мертвим.

Якби ж ми вмiли розбирати
коли мовчати, а коли.... мовчати.

Ох, любий, тужать береги

Ох, любий, тужать береги
за нашим сміхом вечорами,
що розливався навкруги
між яворів зелені брами.

Береза плаче тая гірко,
що слухала твоїх казок,
в печалі гне додолу гІлки,
і раз за разом чутно зойк.

Зірки не світять так яскраво,
а наша згасла наче зовсім.
Та ж їм без тебе не цікаво,
вони тебе вернутись просять.

Ох, любий, вже сивіють трави,
без твого доторку руки,
на колір стали наче гравій,
на дотик - гострі як голки.

А річка. Річка все мовчить,
і неба відбивать не хоче.
Вода застигла, не дзюрчить.
Куди ж ти дівся, парубоче?

Вітрам усее те на втіху:
як виють вже, як гомонять!
Без твого голосу і сміху
ніхто не хоче їх спинять..

І як ти міг, скажи мені,
вчинити цей жахливий злочин:
лишити нас на самоті
на поталу холодним ночам?

А я стаю холодною, рятуй!

А я стаю холодною, рятуй!
І справа зовсім не в температурі.
Просто моїй складній натурі
все більше до душі дні хмурі.

А я стаю гіркою, поцукруй!
Наче атіхіфобією хвора.
Я до нестерпності сувора
гину в байдужості і зморі.

А я стаю розбитою , муруй!
Зазнавши незначних руйнацій,
я в серці нашої цивілізації
вже забуваю про комунікацію.

А я стаю отруйною, всотуй!
Не розрізняю щирості й сарказму,
й тепер у відповідь щоразу
випалюю цинічні фрази.

Моя душа у пошуках притулку.
Де ти? Я потребую порятунку..

The last tree dies

The last tree dies.
No paradise.
No gorgeous phrases,
just chaos and its razors.
Just smell, bad smell and awful pictures.
No miracles, just bruises, blisters.
The Earth is full of pain, disasters
it needs some pills, adhesive plasters
or medicines that have no price:
a bit of love and... hug it twice.

Keep calm and stop deforestation
and stop offending others nations,
stop killing animals just for fur coat!
you are just drowning your own boat.
Respect, take care of Mother Nature
and do not lead her to the danger.
Because you risk one day to hear:
`The End is close, it`s almost here.
O human child,
the last tree died! `

Цієї пори

цієї пори
багряні тюльпани
і чорні нарциси.
весна не у настрої.

і наші тили
у сірих туманах.
рушниці і списи.
відступи й наступи.

то війна,
то фальшиве "мир!"
і, брехнею притрушені,
маси все моляться.

все сама!
поринає у вир
(вона просто змушена)
й щоесили бореться.

і вам зась,
прокляті покручі!
земля українська
на коліна не стане!

й полилась,
гадюкою поВзучи,
поміж військом
ріка чорно-багряна.

помолись
щоб сьогодні-завтра
більше нічия мати
ніде не ридала гірко.

як колись
ті, кому ще не варто
не спішили прощатись
і ставати зіркою.

я прошу
хай засяє сонце
над нашою ненькою,
над нашою Україною!

ні дощу!
янголи-охоронці,
збережіть рідненьку,
не дайте стати руїною...